

LBRIS

We know
books

De aceeași autoare:

Verity

Ugly Love

Heart Bones

9 Noiembrie

Era cândva perfect

Cu drag, Merit

Frânturi din el

Too Late

Never Never

Totul se termină cu noi

Totul începe cu noi

Slam. Din dragoste pentru Layken

Hopeless

Speranța pierdută

Confess

WOMAN DOWN

O femeie în derivă

COLLEEN
HOOVER

Traducere din limba engleză și note de
IOANA SOCOLESCU

EpicLove

Dragi cititori,

Probabil că o parte dintre voi vă amintiți despre povestirea scurtă numită *Saint*, din antologia *One More Step*. A fost publicată cu ani în urmă. Cei care nu își amintesc de ea sunt pe cale să o descopere acum într-o variantă mult dezvoltată.

Antologia respectivă nu a mai fost retipărită, însă mulți dintre voi au cerut insistent să afle mai mult despre acea poveste. Nu știu cum, dar ați menținut vie mica mea povestire în inimile voastre, chiar și atunci când nu putea fi găsită în librării. Ca scriitoare, nimic nu mă bucură mai mult decât atunci când un cititor îmi spune că vrea să afle mai mult despre personajele mele.

Mi-am dorit să le ofer personajelor din *Saint* spațiul pe care îl merită și să dezvolt lumea pe care am prezentat-o schematic acum ceva timp.

Mi-am pus toată puterea și inspirația la treabă în acest scop. De la apariția volumului *Totul începe cu noi* mi-au trebuit trei ani pentru a publica o carte nouă. Explicația nu este că a durat trei ani să rescriu povestea *Saint*, ci că am încercat să fac lucruri noi, nu doar să scriu. Sinceră să fiu, simțeam nevoia să

iau o pauză de la cariera mea, care începuse să mi se pară mult mai stresantă decât ar fi normal.

Dar situația s-a schimbat când m-am adâncit din nou în povestirea mea. Să lucrez la această carte mi-a stârnit aceeași bucurie pe care am simțit-o scriind povestirea originală. Am schimbat titlul, câteva nume de personaje și de locuri, am adăugat scene, am introdus personaje noi și le-am modificat pe cele mai vechi. Pe alocuri, am adăugat întorsături de situație care nu au avut loc în versiunea scurtă. Mi-am dorit ca aceia dintre voi care au citit deja *Saint* să aibă parte de o carte întreagă, nouă-nouță, dar care să păstreze aceeași intrigă și aceeași tonalitate precum cele din povestirea scurtă. A fost o adevărată bucurie să insuflu viață acestui roman.

Vă rog să țineți cont de faptul că, deși scriitorii preiau anumite elemente din propria viață, iar uneori câteva dintre temele prezente aici le oglindesc într-o oarecare măsură pe cele din viața mea, romanul pe care îl aveți în față nu este o reflexie a călătoriei mele, a principiilor mele morale și nici nu reprezintă atitudinea mea față de colegii mei autori sau față de industria cărții. Vă rog mult să nu încercați să găsiți legături între viața mea personală și această poveste, deoarece aceste legături nu există. Sunt pur și simplu o scriitoare care scrie despre o scriitoare. Nu susțin și nici nu încurajez purtarea sau modul de a gândi al personajului feminin principal.

A fost o adevărată plăcere să dezvolt vechea mea povestire. Sper că sunteți gata pentru întorsături amețitoare de situație, sper să vă bucurați de această călătorie distractivă, sexy și, uneori, înspăimântătoare.

Cu multă dragoste,
Colleen Hoover

Capitolul unu

— Salut, salut! Eu sunt Kellie, terapeuta voastră într-ale ficțiunii, cu specializare secundară în purtări scandaloase. Bine ați revenit la podcastul *Și-acum ce urmează, dragi cititori?*, unde scandalurile din lumea editorială sunt disecate cu entuziasm și comentate!

— Iar eu sunt Micah, somelierul vostru specializat în bârfe literare și, uneori, de televiziune.

— *Somelier?* râde Keller. Nici măcar nu bei vin!

— Păi cine are nevoie de alcool când poți să te îmbeți cu subiectele pe care vi le-am pregătit astăzi?

— Ooo, îmi place la nebunie cât de picante sunt noile bârfe!

— Sunt mai mult decât picante. O să vă dea pe spate, nu altceva! Astăzi vom discuta despre Petra Rose, favorita cluburilor de carte și a *mood board*-urilor de pe Tumblr, a cărei reputație a izbucnit în flăcări... literare.

— Dacă ați ratat veștile pentru că dădeți scroll pe *feed*-ul vostru sau pur și simplu pentru că... *respirați*, să știți că internetul s-a întors *complet* împotriva autoarei Petra Rose, altădată adorată. Iar lumea nu se poartă deloc cu mânuși.

— Exact! Autoarea de bestsellere internaționale, care a scris *Un lucru îngrozitor...*

Kellie îl întrerupe:

— Țasta sigur e cel mai urât titlu de carte din toate timpurile!

— Ai dreptate, o aprobă Micah. Petra pare că a vrut să și-i pună pe toți în cap. Parcă *ne-a implorat* să o detestăm! În fine... Romanul a stârnit online o mie de certuri în care Echipa Pro-Ash înfruntă Echipa Pro-Caleb. Cartea aceasta a fost aprins dezbătută de fanii de pretutindeni... până când situația s-a întors la 180 de grade. Kellie, vrei să ne povestești totul pe scurt, înainte să anunțăm numele invitatului nostru surpriză?

— Ei, n-o să fie „pe scurt”, dar o să vă povestesc cu plăcere. Hai să facem o mică recapitulare pentru cei care nu sunt la curent! Dacă e să ne luăm după standardele cititorilor, această carte, care se numește *Un lucru îngrozitor*, nu e chiar atât de îngrozitoare. Romanul e foarte emoționant și minunat scris. În carte facem cunoștință cu Elise și călătoria ei prin iubire, traume și căutarea propriei identități, totul amestecat cu mici accente comice. E un romance ancorat în realitate. Mi se pare absolut șocant că a avut un asemenea succes, deși în paginile ei nu găsești nici picior de dragon sau de vrăjitor. Faptul că romanul acesta nu e doar un romance ieftin, cu multe scene sexy, a cucerit publicul. În el regăsești un proces de dezvoltare, de maturizare a personajelor și complexitate morală. Pe scurt, este AUR PUR pentru fanii cărților bine scrise.

— Bine, am priceput! zice Micah. Ți-a plăcut romanul. Acum treci la chestiile picante!

— A fost cartea mea preferată, zice Kellie, pe un ton de parcă s-ar scuza pentru propria preferință.

— De ce *a fost*? Încă poate fi cartea ta preferată.

— Nu și după tot ce s-a întâmplat! OK, hai să trecem la triunghiul amoros: Elise, Ash și Caleb. Dacă nu ați văzut cel puțin o memă despre Ash și Caleb, în mod sigur ați fost plecați

într-o călătorie de cinci ani prin junglă. S-au creat discuții întregi pe Reddit având drept subiect tumultul emoțional al personajelor. Dar apoi... romanul a fost ecranizat.

Micah geme agasat și comentează:

— *Ecranizare* e cam mult spus.

— Adaptarea cinematografică era promițătoare și a avut un buget consistent. S-a făcut mult *hype* pe seama filmului. Și totuși, studioul și autoarea erau ciudat de secretoși în privința filmului. Nu s-a vorbit nici măcar despre actorii aleși pentru celelalte roluri în afara celor două roluri principale. Nu s-a suflat nicio vorbă despre dragul nostru Caleb. Când au publicat trailerul, nici urmă de Caleb în film! Pur și simplu... s-a evaporat. Să vezi ce scandal a ieșit când fanii nu au văzut nici măcar o secvență în care apărea Caleb. Cu toate astea, în ciuda îngrijorărilor vehiculate pe TikTok, lumea tot s-a dus la cinematograf.

— Și noi ne-am declarat îngrijorați în podcastul nostru, spune Micah. Iar tu pomeneai despre subiectul ăsta în fiecare zi.

— Recunosc, făceam parte din echipa Pro-Caleb. Mă rog... Dar l-au ELIMINAT! Au eliminat triunghiul amoros. Au refăcut toată intriga, așa încât să-i aibă în centru doar pe Ash și legătura lui cu Elise. Iar fanii erau furioși. Nici măcar fanii lui Ash nu s-au bucurat. Ce să facă acum cu toate produsele personalizate pe care autoarea li le vânduse? După filmul ăla oribil, să fii de partea lui Ash nici măcar nu mai avea sens. Din cauza asta, să porți un tricou inscripționat cu mesajul *#EchipaAsh* însemna, automat, că nu faci parte din echipa Pro-Elise. Dar *noi toți* eram de partea ei! Am fost trădați, Micah! TRĂDAȚI!

— Așa-i! Îmi aduc aminte când ai urlat în ploaie, stropită din cap până-n picioare cu vin roșu.

— Hai să nu vorbim despre ce s-a întâmplat în seara aceea! Eram foarte supărată.

Amândoi izbucnesc în râs.

— Bine, hai să fim cinștiți! continuă Kellie. Știm cu toții ce se petrece la Hollywood și că majoritatea autorilor nu au un cuvânt de spus cu privire la scenariile adaptate după cărțile lor. Există câțiva scriitori norocoși care se bucură de influență, dar cei mai mulți nu sunt luați în seamă în privința asta. La început, Petra a încercat să susțină că nu a fost vina ei. A postat pe Instagram ceva de genul: *Hei, prieteni, eu n-am putut influența scenariul adaptat. Am fost la fel de șocată ca voi.*

— Sincer să fiu, cu toții am crezut-o, intervine Micah. Dar numai pentru cinci secunde, fiindcă apoi a fost făcut public un schimb de mesaje între Petra și unul dintre producătorii filmului. S-a dovedit că ea nu doar *știa* despre schimbările din scenariu, ci chiar *ii plăceau*.

— Da! Nu mai țin minte: ce scria Petra în mesajele alea? întrebă Kellie.

— Le am aici. O să le citesc: *Ai dreptate, mulți spun că nu e un personaj realist. Nu mă deranjează dacă-l eliminați. S-ar putea ca filmul să aibă mai mult impact dacă-i scoatem din ecuație pe Caleb și triumphiul amoros.*

— Faza cu *filmul o să aibă mai mult impact fără Caleb* i-a enervat rău de tot pe fani, zice Kellie. Cum adică *mai mult impact? IMPACT?* Nu se poate să-i ignori pe jumătate dintre fanii cărții și să tai pur și simplu personaje pentru că așa ți-a tunat!

Micah adaugă:

— Reacțiile negative au apărut imediat. TikToku, Reddit-ul, X-ul — *de fapt, fostul Twitter, dar hai să fim serioși! Tot Twitter este!* — au fost asaltate de hashtaguri precum #Dați-i_Cancel_lui_Petra, #Ecranizare_Oribilă. #O_Autoare_Îngrozitoare. Tocmai de-asta voi susține până-n pânzele albe că *Un lucru îngrozitor* este cel mai aiurea titlu din toate timpurile. Și e simplu de înțeles de ce.

— Foarte simplu! îl aprobă Kellie. Unii fani își ard la propriu exemplarele din *Un lucru îngrozitor*. Suntem în plin scandal literar! Lumea se simte trădată. *Și eu mă simt trădată*. Petra ne-a mințit. A ales să-i facă pe plac Hollywoodului, în loc să apere caracterul intim care făcea ca romanul ei să fie deosebit. A ales să-i trădeze pe fanii care au transformat-o în vedetă. A șters cu buretele tot ce ne-a făcut să iubim cartea ei. Și pe urmă a dat vina pentru decizia ei de a-l scoate pe Caleb din scenariu pe câteva critici cu privire la personajul ăsta, deși sute de mii de cititori i-au ridicat romanul în slăvi.

— Oof! Ce ai spus acum are același gen de impact pe care îl are monologul lui Caleb, în capitolul 28.

— Micah, nu mai pomeni despre monologul ăla! O să mă apuce plânsul.

— Scuze! Apropo, monologul acela e foarte reușit. Ar fi fost grozav SĂ-L VEDEM PE MARILE ECRANE! M-AȚI AUZIT, ȘTABI DE LA HOLLYWOOD?

— Micah, cei de la Hollywood nu ne ascultă. Podcastul nostru are doar două mii de abonați.

— Două mii de abonați loiali, care nu ne-ar trăda nicio dată în halul în care ne-a trădat Petra Rose.

— Și uite unde-a ajuns Petra! Le-a dat atenție câtorva oameni fără importanță, iar acum chiar și cei mai înfocați fani ai ei i-au întors spatele. Petra și-a bătut joc de noi. Mă întreb dacă ea crede cu adevărat în personajele ei sau dacă se rușinează de propriile cărți.

Micah zice:

— În ultimul timp Petra nu a mai dat niciun semn. În afară de interacțiunile cu fan-clubul ei, de aproape un an nu a mai postat nimic pe social media.

— Am auzit că și fan-clubul ei se împuținează tot mai mult. Nu știu amănunte, fiindcă am părăsit clubul ăla acum șase luni.

— Sper că tăcerea asta e un semn că Petra învață cum să scrie o poveste în care *crede* cu adevărat. E o nebunie, când te gândești că oamenii își tatuează citate din cărțile ei!

— Apropo: am văzut câteva înregistrări în care oamenii s-au dus să-și șteargă cu laserul tatuajele alea, zice Kellie.

— E trist. Altădată citam fragmente din cartea ei, iar acum... o *urâm* pe Petra.

— *Ură* e un cuvânt cam exagerat, subliniază Kellie.

— Hei, podcastul nostru e sincer.

— Ai dreptate, îi aprobă Kellie. O *urâm* pe Petra! O *urâm* atât de mult, încât am tras un milion de sfori și am făcut vreo trei modificări în programul nostru pur și simplu ca să aducem astăzi în studio un invitat special. Nu prea știm de ce a acceptat să participe la micul nostru podcast, dar îi suntem foarte recunoscători pentru decizie. S-ar putea ca după acest episod să avem 2 001 abonați.

— E bine să ai visuri mari. Doamnelor și domnilor, vă invităm să discutați, alături de noi, cu nimeni altul decât Allister Jones, producătorul filmului *Un lucru îngrozitor!*

— Încă nu l-am iertat pentru adaptare, dar măcar are curajul de a vorbi despre acest subiect. Bine ai venit, Allister!

— Vă mulțumesc pentru invitație! spune Allister. Ați făcut o recapitulare pe cinste.

Să

Ți-o

Trag!

Îndată ce-i aud vocea, închid podcastul. Inima îmi bate foarte tare, iar stomacul parcă mi s-a întors pe dos.

Simt că mai am puțin și vomit, așa că trag imediat pe dreapta.

— Dumnezeuule!

Degetele îmi tremură pe volan. Apăs butonul care coboară geamul portierei din dreptul meu. Scot capul afară și trag în

piept aerul mirosind a brad. Închid ochii și respir lent, până când senzația de greață se risipește.

De ce oi fi crezut că terapia prin expunere¹ o să mă ajute?

În afară de publicarea clandestină a schimburilor de mesaje cu Allister, cele câteva minute în care am ascultat podcastul ăsta au fost cele mai neplăcute din viața mea.

Deschid ochii și îmi sprijin capul de tetieră. Inspir scurt de câteva ori, încercând să-mi abat atenția de la faptul că, cel mai probabil, Allister este ocupat până peste cap să acorde interviuri și să apară în diverse podcasturi, în vreme ce eu sunt nevoită să mă închid într-o cabană prăpădită și să încerc să aștern pe hârtie o carte pe care mă chinui să o scriu încă de când a izbucnit dezastrul ăsta cu ecranizarea. Vânzările cărților mele au scăzut vertiginos, iar eu nu vreau să-mi pierd casa.

Pornesc motorul. În timp ce ies din nou pe șosea, îmi spun: „N-ai greșit cu nimic. Chiar nu ai greșit. Părerea celorlalți despre tine nu are legătură cu ceea ce ești tu de fapt.

Nora m-a pus să-i promit că voi repeta mantra asta de cinci ori pe zi, iar eu mă țin de cuvânt. Însă mă simt de parcă repet cu voce tare o minciună. Senzația asta nu mă ajută să mă liniștesc și să înfrunt o nouă zi cu capul sus.

De când a izbucnit scandalul, nu mai pot funcționa. Mă simt ca o impostoare, ca și cum tot ce am construit vreodată se prăbușește în jurul meu, iar eu sunt îngropată în moloz și resturi. Și nimeni nu își dă osteneala să scormonească printre resturi fiindcă nici măcar nu sunt curioși să vadă dacă nu cumva sunt pe cale să mor sufocată. Tot ce vor ei să știe este cine va veni la înmormântarea mea *după* ce mor prin sufocare.

¹ Formă de terapie cognitiv-comportamentală care presupune expunerea persoanelor ce suferă de fobii tocmai la stimulii de care se tem, pentru a învăța treptat să-și tolereze frica.

Și eu mă întreb același lucru: cine ar veni la înmormântarea mea? Am prieteni și rude care și-ar face apariția, dar abia acum înțeleg că „prieteni” pe care mi i-am făcut în toți anii de când lucrez în lumea editorială nu mi-au fost deloc prieteni. În afară de Nora, acum toți mă ignoră. Nu îi condamn. Este limpede și pentru alți scriitori că scandalul în care sunt implicată a afectat vânzările titlurilor mele, deci orice formă de sprijin public în favoarea mea ar agita și mai mult apele. Ar apărea TikTokuri negative, care ar afecta și vânzările romanelor *celorlalți*. Deși am sperat mereu că prietenii pe care le voi închea în domeniul literar vor fi valabile și în viața mea personală, încep să-mi dau seama că în realitate noi, autorii, suntem doar niște colegi de muncă nefericiți, care se străduiesc să supraviețuiască până când vor ieși la pensie.

Conduc de două ore. Dungile de vopsea albă de pe asfaltul autostrăzii se învâlmășesc sub cauciucurile mele. Încă nu mi-am dat seama ce fac: alerg spre sanctuarul meu, cabana, sau fug din calea haosului în care s-a transformat viața mea? Probabil că e o combinație din ambele: un amestec de speranță și disperare. Niciodată nu am simțit o nevoie atât de copleșitoare de a evada din viața mea reală, de a mă lepăda de ea ca de o piele și de a începe ceva nou, așa cum fac acum. Dorința mea cea mai fierbinte este să mă concentrez doar asupra creării noii mele cărți, să mă cufund în ea atât de deplin, încât nicio persoană și niciun eveniment care ține de lumea de afară să nu poată străpunge pereții creației mele fictive.

Anxietatea mea a atins cote maxime, iar scrisul este singurul lucru care reușește să o mai ușureze.

Sper că va funcționa. Senzația asta de presiune, speranța disperată că voi reuși să-mi spăl reputația nu vor dispărea decât atunci când voi ajunge la cabană și mă voi implica trup și suflet în scrierea noii mele cărți.

Când numele meu a început să apară în articole publicate în afara sferei literare, blocajul scriitorului s-a abătut asupra mea aidoma unei capcane sufocante.

Ce ironie crudă! Unii oameni visează să aibă parte de faimă, să fie recunoscuți la scară largă, în timp ce pentru alții această experiență se poate transforma foarte repede într-un coșmar.

Telefonul vibrează în suportul pentru pahar. Pe ecran apare o altă notificare. Mă cuprinde iar anxietatea. După ce lumea a început să mă împrăște cu venin, am dezactivat notificările de social media. Lumea digitală, altădată considerată o platformă unde toți au posibilitatea să creeze conexiuni, s-a transformat într-un dușman nemilos și singura cale de a-mi reduce dușmanul la tăcere este să mă izolez de el.

E bine că acum, atunci când primesc o notificare, are legătură cu un om care dorește să discute *cu* mine, nu *despre* mine.

Pe ecran apare numele Norei, așa că mă simt ușurată. Glisez cu degetul, ca să accept apelul. Telefonul se conectează la boxele mașinii.

Încep fără ocolișuri:

— Sper că mă suni ca să-mi spui că ai o pastilă de Adderall¹ în plus și că o să mi-o trimiți cât de curând prin curier.

— În primul rând, nu suferi de deficit de atenție, zice Nora. *Eu* am tulburare de deficit de atenție². În al doilea rând, nu ai nevoie de pastile. Ție îți trebuie multe ședințe de psihoterapie și un futai bun.

După câteva secunde, Nora adaugă:

— Un futai cu altă persoană decât mine! Am spus-o ca pe o sugestie, nu ca pe o propunere...

¹ Adderall este un medicament folosit în tratamentul deficitului de atenție.

² În original, *ADHD* — acronim pentru Attention Deficit Hyperactivity Disorder. În traducere, *tulburare de deficit de atenție și hiperactivitate*.

- Ah, la naiba! oftez eu. Să știi că m-ai sunat la țanc.
- De ce? Ai un alt atac de panică?
- Ascultam podcastul *Și-acum ce urmează, dragi cititori?*
- Petra! Dă-o dracului de treabă!

Scot un geamăt.

— Da, *știu...*

— Tocmai de-aia te-am sunat: voiam să te avertizez să nu ascuți episodul lor de azi.

— Dar mi-ai zis că terapia prin expunere o să-mi facă bine și exact asta am făcut: m-am expus.

— Când ți-am zis să te expui mă refeream să te întorci pe social media, să postezi ceva nou. Nu am vrut să te apuci să-i ascuți pe toți indivizii care mănâncă rahat în legătură cu tine. *Dumnezeule!* Doar sunt prietena ta, nu Satana!

— Tu ai ascultat episodul ăsta?

— Da, dar n-am rezistat până la capăt. A trebuit să-l închid când a început să vorbească Allister McMareScârbă.

— Și eu la fel. Când am auzit că el e invitatul lor surpriză, mi-a venit să vomit. A trebuit să opresc puțin pe marginea autostrăzii.

— Îmi pare rău! Ai ajuns la cabană?

— Mai am zece minute, îi răspund eu.

— Ești sigură că e o idee bună?

Vocea Norei se aude cu întreruperi.

— Ce să fie o idee bună? Faptul c-o să stau de una singură în pădure, încercând să-mi revin după ce tot internetul m-a jupuit de vie?

Nu-mi desprind privirea de șoseaua care se întinde în față. Pini trec în goană pe lângă mine. Pe măsură ce înaintez, copacii sunt din ce în ce mai mari și se îndesesc tot mai mult. Am senzația că amenință să-mi înghită mașina.

— Nu *tot* internetul, mă corectează Nora. Doar cei cu gura mare și care au anumite scopuri financiare.

— Aaa, corect! Uitasem: se consideră că indivizii care mă amenință cu moartea sunt inofensivi și că, de fapt, doar vor bani.

Zâmbesc, deși nu e amuzant.

— Oamenii ăia nu te cunosc. Petra, au amenințat că o să-ți fiarbă câinele de viu, dar tu nici măcar nu ai câine!

— Exact! Probabil că o să cumpere un cățeluș, o să mi-l trimită acasă, cu o fundiță drăgălașă la gât, o să aștepte să prind drag de el și *pe urmă* o să-l fiarbă de viu.

Semnalul se pierde pentru o secundă, iar vocea Norei sună robotic, apoi nu o mai aud deloc.

— Fir-ar să fie!

Îmi pun telefonul pe bord, de parcă asta ar rezolva problema cu semnalul.

Brusc, o aud din nou, dar o prind în mijlocul unei fraze:

— ... *serios*. Încă ai o carieră. Mă rog, oarecum. Ai putea scrie în Notes App un mesaj de scuze, în care îți pui cenușă în cap, și să-l postezi pe Instagram, împreună cu simbolul ăla cu mâinile care alcătuiesc o inimă. Ai putea adăuga și vreo două emoticoane cu fețe care plâng.

— N-am de gând să scriu un mesaj de scuze pentru niște oameni care, deși nu cunosc toate detaliile situației, aleg să fie împotriva mea.

Nora oftează.

— Dacă vrei să-ți salvezi cariera, trebuie să fii iar activă online. Poate ar fi o idee bună să apari într-un podcast în care să-ți susții punctul de vedere.

— Pot să ies din rahatul ăsta și fără să mă cobor la nivelul lui Allister. Tocmai de-aia mă duc să scriu într-o cabană. O să mă răzbum cu ajutorul stiloului meu.

Urmează o pauză lungă.

— Dar... tu folosești un laptop, nu un stilou.

— Mi s-a părut că sună mai amenințător dacă folosesc cuvântul „stilou”.

— Ai dreptate. Răzbună-te cu stiloul tău! Scrie despre trășenia asta și public-o drept operă de ficțiune! O să te ajute să te descarci. Sună-mă după ce te instalezi la cabană! Mi-a venit o idee.

— Nu! Nu-mi plac ideile tale.

— De data asta, promit că e o idee bună! zice Nora.

— Bine.

— Să nu mai asculți vreun alt podcast! Ascultă și tu niște Brudi Brothers. Te iubesc!

— Și eu te iubesc!

Când închei apelul, episodul de podcast continuă automat.

— *Nu a fost tocmai ușor să lucrez cu ea*, spune Allister.

Vorbele astea se revarsă asupra mea ca o găleată de apă fierbinte turnată peste o bucată de gheață. Închid de tot podcastul și mă concentrez la șoseaua din față.

— Aș putea spune același lucru despre tine, Allister Mc Mare Scârbă, mormăi eu.

Lista mea cu oameni pe care îi detest nu este lungă, dar Allister e în capul acestei liste. Și la sfârșitul ei. Și la mijloc.

De fapt, el e singurul de pe listă.

GPS-ul mă atenționează că trebuie să virez, așa că încetinesc. La capătul acestui drum mă așteaptă o cabană, multă liniște și — să sperăm — ce mai poate fi salvat din creativitatea mea.

Capitolul doi

Dacă o să am vecini, nu știu îmi voi putea reinvia creativitatea. De obicei evit să închiriez locuințe în vecinătatea altor oameni. Iar acum văd o altă casă pe același drum unde se află cabana mea.

Înainte de-a o închiria, am căutat imagini cu cabana, surprinse prin satelit, tocmai ca să mă asigur că nu e aproape de altă cabană. N-am chef să ascult plozii cuiua zbierând la orice oră din zi și din noapte. Din câte am văzut în imaginile prin satelit, locul ăsta părea izolat. Nu am observat cealaltă cabană. Probabil că atunci când cei de la Google au fotografiat locul, casa de alături era ascunsă printre copaci.

Prefer să nu am în preajmă nici trafic, nici vecini, fiindcă îmi pierd repede concentrarea. Cu cât sunt nevoită să văd mai puțini oameni și să interacționez cu ei, cu atât mai bine mă pot concentra. Odată mi-am făcut rezervare la un *retreat* pentru scriitori. Mi-am cunoscut vecinele încă dinainte să pun piciorul în casă: un grup de femei care plecaseră într-un weekend ca între fete. Până la urmă, ne-am îmbătat împreună și nu am apucat să lucrez deloc.

Nu toate formele de distragere sunt negative, dar de data asta orice fel de distragere mi s-ar părea negativă, mai ales